

Jo mai mai

Arturo Padilla

Il·lustracions d'Ignasi Font

Escena 1

(Platja. Un DESCONEGUT estès damunt la sorra a la vora del mar. Entra la IRAIDA parlant pel mòbil.)

IRIDA. Ja t'ho he dit, mare: passaré tota la setmana en aquest poblet de la costa... Sí, jo sola... És clar que tinc amigues, però necessitava unes vacances per desconnectar de tot!... Doncs estic passejant per la platja, vora el mar. *(Veu l'home estès a la sorra.)* Ho sento, mare, t'he de penjar... Sí, sí, va tot bé. Ja parlarem!

(La IRAIDA corre cap a l'home. S'ajup al seu costat i el sacseja lleument.)

IRAIDA. Ei! Estàs bé?

(El DESCONEGUT estossega i s'incorpora amb dificultats.)

IRAIDA. Vols que truqui a una ambulància?

(El DESCONEGUT nega amb el cap.)

IRAIDA. Estàs tot xop i no pares de tremolar. Crec que t'hauria de veure un metge.

(El DESCONEGUT s'aixeca i es mira de dalt a baix.)

IRAIDA. *(Agafant-lo dels braços.)* Déu meu! Mira quines esgarrapades! I tens blaus per tot arreu... Es pot saber qui t'ho ha fet, això?

(El DESCONEGUT s'observa els braços i tot seguit guaita el seu voltant, neguitós.)

IRAIDA. Tranquil! Trucaré a una ambulància ara mateix! I després hauries de parlar amb la policia i explica'ls-hi el que t'ha passat.

(El DESCONEGUT nega amb el cap i se'n va. La IRAIDA s'avança per trobar-se'l de cara.)

IRAIDA. No t'espantis. Pots confiar en mi.

(Pausa.)

DESCONEGUT. Qui ets?

IRAIDA. Ja em pensava que eres mut! Em dic Irida.

DESCONEGUT. Ens coneixem?

IRAIDA. No.

DESCONEGUT. I què faig amb tu?

IRAIDA. *(Ofesa.)* Perdona? T'acabo de veure estès a terra i he vingut a ajudar-te.

DESCONEGUT. Quant de temps porto aquí?

IRAIDA. No ho sé. Jo t'acabo de veure.

DESCONEGUT. No recordo res.

IRAIDA. En devies agafar una de bona, ahir...

DESCONEGUT. Ahir? Què va passar ahir?

IRAIDA. Ara dissimula. Segur que devies venir de festa amb els teus amics i et devies embor-ratarxar tant que has passat tot el matí dormint la mona.

DESCONEGUT. On soc?

IRAIDA. Ni tan sols recordes on ets?

DESCONEGUT. No gaire.

IRAIDA. Ets a la platja de Santa Rosa.

DESCONEGUT. No hi havia estat mai.

IRAIDA. Au, va!

DESCONEGUT. De debò.

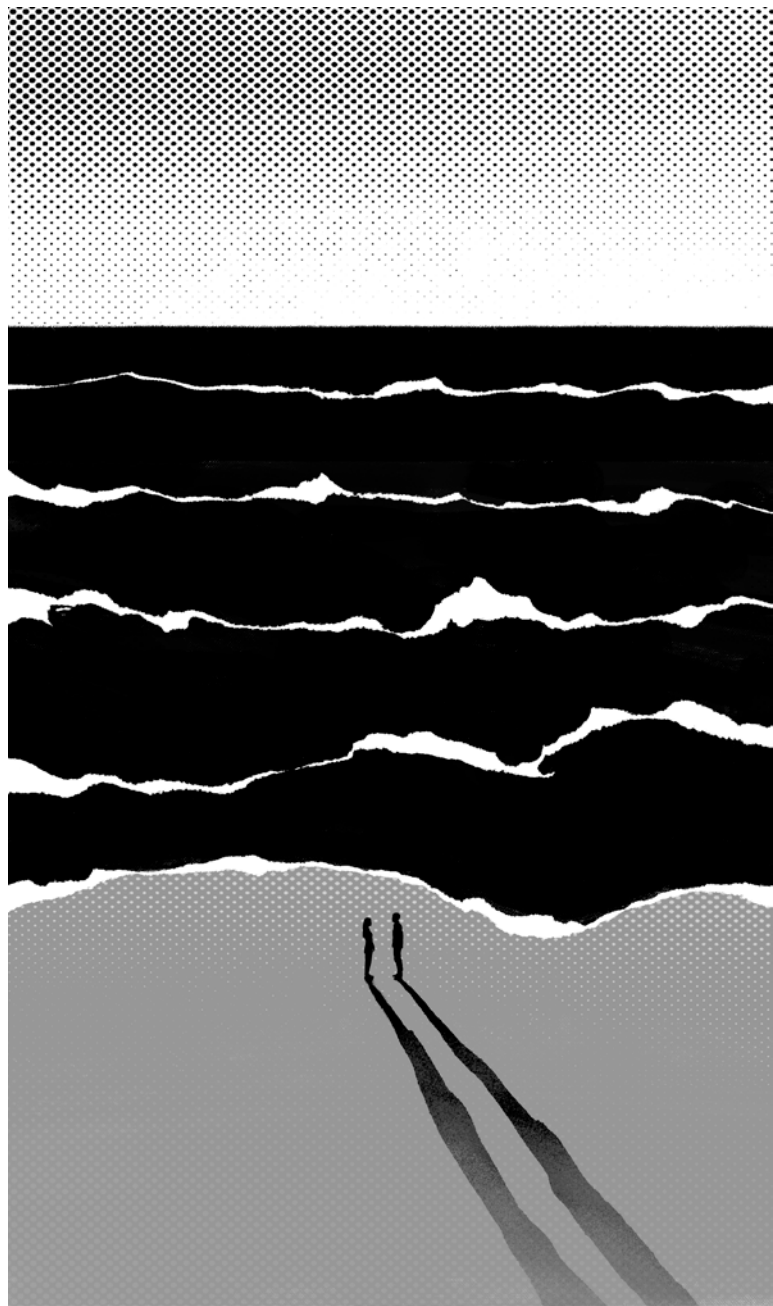
IRAIDA. Es pot saber què has fet aquesta nit?

DESCONEGUT. (*Fent un esforç.*) No ho sé.

IRAIDA. M'estàs prenent el pèl.

DESCONEGUT. No me'n recordo, de veritat.

IRAIDA. Intenta fer memòria. Un no acaba tirat a la platja així com així.

(El DESCONEGUT pensa, però nega amb el cap.)

IRAIDA. M'estàs espantant. A veure, estàs tot moll. Això vol dir que les ones del mar t'han arrossegat fins aquí. Creus que podries haver caigut d'una barca?

DESCONEGUT. No ho sé.

IRAIDA. O potser has relliscat d'un precipici...

DESCONEGUT. *(Angoixat.)* No ho sé.

IRAIDA. *(Agafant-li els braços.)* Mira, tens els braços plens d'esgarrapades. Potser et van atracar. O vas barallar-te amb algú.

DESCONEGUT. No me'n recordo! És com si tingués un buit al cap!

IRAIDA. Entesos. Potser has tingut un accident i encara estàs en estat de xoc. Per això cal trucar a una ambulància ara mateix.

(La IRAIDA agafa el mòbil i tecleja el número.)

IRAIDA. T'hi vols posar tu?

(El DESCONEGUT agafa el telèfon.)

DESCONEGUT. Hola! Necessitaríem que vingúes una ambulància. On? *(Mira la IRAIDA.)*

IRAIDA. A la platja de Santa Rosa de Girona.

DESCONEGUT. A la platja de Santa Rosa de Girona... Sí... Perquè em sembla que m'he donat un cop al cap... Que com em dic? *(Mira la IRAIDA.)*

IRAIDA. Tu sabràs.

DESCONEGUT. Mmm... Doncs no me'n recordo...

IRAIDA. Com, que no te'n recordes?

DESCONEGUT. *(Parlant pel mòbil.)* Que si tinc algun document identificador? *(Es palpa les butxaques.)* Doncs no. No tinc res.

(La IRAIDA li agafa el telèfon.)

IRAIDA. *(Al telèfon.)* Perdoni, trucarem més tard.

(Penja.)

IRAIDA. No recordes el teu nom?

DESCONEGUT. No.

IRAIDA. Això és impossible! Tothom se'n recorda, del seu nom.

DESCONEGUT. *(Tancant els ulls.)* Doncs jo no me'n puc recordar!

IRAIDA. Això és més greu del que em pensava. I com és que no tens cartera?

DESCONEGUT. No ho sé.

IRAIDA. No em diguis que has perdut la cartera?

DESCONEGUT. *(Atabalat.)* No sé on és la meva cartera!

IRAIDA. D'acord, d'acord. No t'amoïnis per això, ja apareixerà. Hi ha alguna cosa de tu mateix que puguis recordar?

(El DESCONEGUT fa un esforç, nega amb el cap i comença a plorar cobrint-se la cara.)

IRAIDA. Tranquil, no pateixis. Ja veuràs com tot se soluciona.

DESCONEGUT. Per què m'està passant tot això?

IRAIDA. Deus haver perdut la memòria momentàniament. Per això t'ha de veure un metge com més aviat millor. T'acompanyo a l'hospital.

DESCONEGUT. No vull anar a l'hospital.

IRAIDA. Ho necessites. A més, pensa en la teva família. Potser t'estan buscant, i l'hospital és el primer lloc on demanaran per tu.

DESCONEGUT. *(Sospirant.)* D'acord.

(La IRAIDA l'agafa del braç.)

IRAIDA. Som-hi!

(Tots dos surten.)